

Sygn. akt II AKz 415/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Michał Marzec

Protokolant: Magdalena Bauer

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Dariusza Wiory

po rozpoznaniu w sprawie **M. P.**

oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i inne
zażaleń oskarżonego oraz jego obrońcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 23 czerwca 2015 r.,

sygn. akt XXI K 97/15

w przedmiocie przedłużenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i a

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 czerwca 2015 r., sygn. akt XXI K 97/15, Sąd Okręgowy w Katowicach przedłużył stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowanego wobec oskarżonego M. P. (P.) na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej z dnia 16 stycznia 2015 r., sygn. akt II Kp 10/15 i określił dalszy czas jego trwania do dnia 30 września 2015 r.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł obrońca oskarżonego.

Obrońca oskarżonego zarzucił Sądowi I instancji:

1. naruszenie art. 249 k.p.k. przez błędne przyjęcie, że zachodzi duże prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu,
2. naruszenie art. 258 § 2 k.p.k. przez błędną wykładnię,
3. naruszenie art. 259 § 1 pkt 1 k.p.k. przez jego niezastosowanie,
4. naruszenie art. 258 § 3 k.p.k. przez błędne przyjęcie, że zachodzi uzasadniona obawa, iż oskarżony popełni przestępstwo przeciwko życiu, zdrowiu lub bezpieczeństwu powszechnemu, oraz przez zastosowanie tego przepisu, mimo że stosowanie go powinno mieć charakter wyjątkowy.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia

i uchylenie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania zastosowanego wobec oskarżonego, ewentualnie o zmianę środka zapobiegawczego na środek o charakterze wolnościowym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd I instancji prawidłowo wskazał, że koniecznym jest stosowanie wobec oskarżonego M. P. najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, jak również spełnione zostały przesłanki, od których możliwość ta jest uzależniona.

Spełniona bowiem została zarówno ogólna przesłanka stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania (art. 249 § 1 k.p.k.), jak również przesłanki szczególne w postaci obawy utrudniania prawidłowego toku postępowania

(art. 258 § 1 k.p.k.), wywodzonej z zagrożenia surową karą (art. 258 § 2 k.p.k.) oraz uzasadniona obawa popełnienia przez oskarżonego przestępstwa przeciwko życiu, zdrowiu lub bezpieczeństwu powszechnemu (art. 258 § 3 k.p.k.).

Odnosząc się do pierwszej z ww. podstaw i równocześnie pierwszego z zarzutów zażalenia wyjaśnienia wymaga, że ostateczna ocena materiału dowodowego i kategoryczne ustalenia faktów będą miały miejsce na etapie wyrokowania. Na chwilę obecną Sąd Okręgowy prawidłowo uznał jednak, że z materiału dowodowego wskazanego w zaskarżonym postanowieniu wynika, że w sprawie zachodzi duże prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów.

Odnosząc się z kolei do spełnienia przesłanek szczególnych stosowania tymczasowego aresztowania należy wyjaśnić, że biorąc pod uwagę przekraczające 8 lat pozbawienia wolności zagrożenie ustawowe czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. grozi mu wymierzenie surowej kary. Jak zaś wprost wynika z art. 258 § 2 k.p.k. groźba wymierzenia surowej kary może wskazywać na istnienie obaw utrudniania prawidłowego toku postępowania, o których mowa w art. 258 § 1 k.p.k.

W konsekwencji oznacza to, że drugi z zarzutów zażalenia również nie zasługiwał na uwzględnienie. Stwierdziwszy bowiem zagrożenie surową karą Sąd może stosować ww. środek zapobiegawczy nawet wówczas gdy z materiału dowodowego nie wynika, by oskarżony podejmował jakiegokolwiek próby destabilizowania toku postępowania. Źródłem obaw w tym zakresie jest bowiem groźba wymierzenia oskarżonemu surowej kary.

Niezależnie od powyższego Sąd I instancji prawidłowo wskazał, że dalsze stosowanie w niniejszej sprawie tymczasowego aresztowania uzasadnione jest również obawą, że oskarżony popełni przestępstwo przeciwko życiu, zdrowiu lub bezpieczeństwu powszechnemu (art. 258 § 3 k.p.k.). Wbrew twierdzeniom skarżącego, zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań świadków uprawdopodobnia w dużym stopniu, że w grudniu 2014 r. oskarżony stosował przemoc wobec T. K. polegającą na uderzeniu go w twarz.

W świetle powyższego, biorąc pod uwagę charakter przyczyn uzasadniających stosowanie tymczasowego aresztowania, środki zapobiegawcze o charakterze nieizolacyjnym – ze swej istoty znacznie mniej efektywne - nie są w stanie ich skutecznie wyeliminować.

Zasadnym jest również przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania w trybie art. 263 § 2 k.p.k. Sąd I instancji prawidłowo wskazał, że jak dotąd postępowanie toczy się sprawnie, a konieczność jego dalszego prowadzenia i wykonania czynności dowodowych wskazanych we wniosku Prokuratora jest w pełni uzasadniona.

W sprawie nie doszło zatem do naruszenia wymogu z art. 257 § 1 k.p.k., a stosowany środek zapobiegawczy nie jest nadmierny i nie przestał spełniać swych funkcji zabezpieczających proces, przeradzając się w antycypację przyszłej kary.

Sąd Apelacyjny nie dopatrył się okoliczności z art. 259 k.p.k., które mogłyby wskazywać na potrzebę odstąpienia od stosowania tymczasowego aresztowania. Ze zgromadzonych w sprawie opinii o stanie zdrowia oskarżonego wynika bowiem, że może przebywać w areszcie śledczym.

Zażalenie nie zawiera zatem jakichkolwiek argumentów, które mogłyby powodować zmianę lub uchylenie zaskarżonego postanowienia, a w konsekwencji Sąd Apelacyjny postanowił jak w części dyspozytywnej.

Z./

- o treści postanowienia powiadomić oskarżonego oraz jego obrońcę,
- akta zwrócić.

Katowice, dnia 15 lipca 2015 r.